

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 martie 2018, declarate de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Bălți, Tatiana Ioniță, și de avocatul Valeriu Temirov, în numele inculpatului

***Braniște Victor XXXXX**, născut la
XX XXXXX XXXX, originar și locuitor al or. XXXXX, str.
XXXXX XX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 05.01.2018 – 22.01.2018,
<i>instanța de apel:</i>	12.02.2018 – 21.03.2018,
<i>instanța de recurs:</i>	16.05.2018 – 20.06.2018.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 22 ianuarie 2018, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Braniște Victor a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Cheltuielile judiciare în sumă de 5525,40 lei, și anume: pentru efectuarea expertizei chimice a drogurilor – 1680 lei, consumabile (hârtie, copiator) – 74,40 lei, salariul procurorului – 3330 lei și salariul consultantului procurorului – 441 lei, au fost trecute în contul statului.

2. Instanța de fond a constatat că la 09 martie 2017, inculpatul Braniște V., având scopul comiterii infracțiunii privind circulația ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, pentru obținerea unui beneficiu financiar, a procurat de la Cebotari A., ca plată oferindu-i automobilul său personal „Renault Megane”, n.î. XXXXX, estimat la prețul de 1500 euro, droguri în cantitate nestabilă de organul de urmărire penală, pe care le-a depozitat în încăperea auxiliară a garajului din str. XXXXX XX, or. XXXXX. Ulterior, împărțea drogurile în cantități mai mici, le ambala în cutii de chibrituri sau pachetele tip zip-lock și le înstrăina persoanelor din categoria consumatorilor de droguri la un preț mai ridicat, obținând în așa mod un profit ilegal.

Ca rezultat, din cantitatea de droguri procurate de la Cebotari A., în cadrul percheziției efectuate la 19.09.2017, ora 09.00, în încăperea auxiliară a garajului din str. XXXXX XX, or. XXXXX, ce aparține lui Braniște V., de către colaboratorii de poliție a fost depistată și ridicată o sacoșă din polietilenă cu masă vegetală uscată, grosier mărunțită de culoare verde-cafenie cu miros specific, care potrivit raportului de expertiză chimică nr. 34/12/1-R-5204 din 25.09.2017 - reprezintă marihuană, substanță stupefiantă inclusă în lista Nr. 1, tabelul Nr. 1 Substanțele stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale, aprobată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 05.10.2004 și Lista substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 25.01.2006, cantitatea căreia constituie în total 432.998 gr., adică proporții mari.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și s-a căit, solicitând judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe sunt suficiente pentru a dovedi vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, ca circulația ilegală a drogurilor, săvârșită prin procurarea, realizarea și păstrarea ilegală a drogurilor, în scop de înstrăinare, în proporții mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, că inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu au fost constatate circumstanțe agravante, în calitate de circumstanțe atenuante fiind reținute – căința sinceră, recunoașterea vinovăției, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, că a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată și beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, concluzionând că corectarea inculpatului este posibilă fără izolare de societate.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Oficiul Nord, Tatiana Russu, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 4 ani și încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 5525,40 lei.

Apelanta a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă or, potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității

sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, instanța de fond nejustificat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, prin aprecierea împrejurărilor comiterii infracțiunii – caracteristica pozitivă a inculpatului și comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni.

Or, scopul legii penale nu este doar reeducarea condamnatului, dar și prevenirea de comitere a infracțiunilor din partea altor persoane, pedeapsa cu închisoare cu executare urmând să aibă un efect pozitiv asupra întregii societăți.

Mai mult, în ultima perioadă, comiterea infracțiunilor legate de realizarea drogurilor a luat o amploare deosebită, iar condamnarea cu suspendarea condiționată vine doar să favorizeze în continuare comiterea unor astfel de infracțiuni, lăsând loc de interpretări în societate referitor la modul de efectuare a justiției și echitatea socială în comparație cu alte persoane implicate într-o activitate ilegală.

Totodată, art. 229 Cod de procedură penală prevede suficient de clar obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat or, potrivit alin. (1), (2) și (3) al acestui articol cheltuielilor judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 martie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Braniște Victor, condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 21.03.2018, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv de la 19.09.2017 până la 16.01.2018 și arest la domiciliu de la 16.01.2018 până la 22.01.2018.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că, potrivit art. 61, 75 Cod penal, scopul pedepsei penale este restabilirea echității sociale, cu reeducarea celui vinovat în vederea prevenirii comiterii de către el pe viitor a altor fapte penale, prin ce se impune stabilirea unei categorii de pedeapsă care va deveni una efectivă pentru corectare și proporțională gradului de vinovăție și pericolului social, asigurând prevenirea continuării și combaterii criminalității.

Astfel, se atestă lipsa împrejurărilor de fapt și a temeiurilor de drept pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal ce reglementează modalitatea executării pedepsei penale, prin suspendarea ei condiționată pentru o anumită perioadă de probațiune, în care făptașul să dea dovadă de corectare în cadrul societății,

îndreptățind încrederea ce i s-a acordat or, pentru aceasta, instanța de fond, în conținutul sentinței, urma să indice motivele care condiționează posibilitatea condamnării cu suspendare, indicând circumstanțele atenuante ale cauzei din rândul celor stabilite de legiuitor la art. 76 și 90 Cod penal.

Prin urmare, pedeapsa aplicată inculpatului este una nejustificat de blândă, neproportională faptei comise și pericolului pe care-l poartă pentru societate, nefiind în măsură să atingă scopul prestabilit, din contra, aceasta înlesnind continuarea activității criminale, prin conștientizarea lipsei caracterului retributiv al legii penale.

Or, infracțiunile legate de circuitul ilegal al substanțelor narcotice, în special cele legate de înstrăinarea lor ilegală, afectează în mare parte relațiile sociale privind ocrotirea sănătății publice, a cărei asigurare implică circulația în condiții legale a substanțelor narcotice, psihotrope sau analoagelor lor, punând în pericol sănătatea publică, fapt pentru care sunt considerate un viciu al societății, ce urmează a fi exclus.

Deci, pentru atingerea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectare a celui vinovat, precum și prevenire a comiterii atât de către el cât și de către alte persoane a faptei penale, urmează a fi dispusă înăsprirea pedepsei penale, prin excluderea dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Totodată, recunoașterea vinovăției cu acceptarea judecării cauzei în procedură simplificată, a permis aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală a normei vizate, reducând cu 1/3 limitele sancțiunii, iar potrivit art. 76 și 90 Cod penal, aceste împrejurări nu mai pot fi apreciate drept circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, pentru a nu admite dubla valență, lipsa antecedentelor penale și caracteristica satisfăcătoare nefiind în măsură să determine suspendarea executării pedepsei penale, fiind stabilit că fapta a fost comisă cu intenție directă, în scop de profit, în pofida pericolului pe care-l aduce societății și sănătății publice a cetățenilor ei.

Mai mult, instanța de fond nu a reținut în conținutul sentinței de condamnare alte împrejurări ce ar permite aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal, iar apărarea nu a invocat asemenea circumstanțe nici la judecarea cauzei în apel.

În același timp, fapta săvârșită de inculpat face parte din categoria infracțiunilor grave pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mult de 5 ani și în aspectul curmării unor astfel de acțiuni, acestuia urmează a-i fi stabilită o pedeapsă cu închisoarea, cu aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și cu aplicarea pedepsei complementare obligatorii, stabilită de legea penală.

Potrivit art. 75 alin (3) din Legea nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, fiind stabilit că expertiza a fost ordonată de organul de urmărire penală și nu de apărare.

La fel, costul pentru efectuarea expertizei nu se include în cheltuielile judiciare din categoria celor stipulate la art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, la care face referire acuzarea, cheltuielile pentru serviciile experților potrivit alin. (3) al aceleiași norme, urmând a fi achitate din sumele alocate de stat, în modul prevăzut de legea

procesual penală, după cum prevede art. 228 Cod de procedură penală, fiind suportate, conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, de către inculpat sau trecute în contul statului. Soluționarea respectivei chestiuni se lasă, potrivit alin. (2), la discreția instanței de judecată, ce va purcede la încasarea lor prin aplicarea dispozițiilor art. 385 alin. (1) pct. 14 și 397 pct. 5) Cod de procedură penală.

Astfel, fiind stabilit că raportul de expertiză criminalistică a fost utilizat în sensul art. 93 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, în calitate de probă, fiind pus la baza învinuirii și condamnării inculpatului, este nefondată solicitarea acuzării privind încasarea de la el a costului efectuării expertizei, urmând ca suma dată să fie suportată de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate de bugetul de stat.

Și cheltuielile compuse din costul serviciilor de imprimare a actelor procesuale, inclusiv salariul procurorului și consultantului acestuia, nu se includ în dispozițiile art. 227 alin. (2) și 228 alin. (1) Cod de procedură penală, iar compensarea lor, potrivit art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, se face din sumele alocate de stat.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Bălți, Tatiana Ioniță, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii în latura ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 5525,40 lei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă încasarea de la inculpat a sumei menționate în beneficiul statului.

Recurenta a invocat prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, conform căror cheltuielilor judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Or, poziția instanțelor de fond și de apel de trecere a cheltuielilor suportate la efectuarea expertizei este neargumentată.

Conform art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate, potrivit legii, pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, iar inculpatul și avocatul acestuia, în instanța de apel au acceptat să achite suma de 5525,40 lei, în practica judiciară fiind atestate o multitudine de cazuri, în care, prin sentință, sunt încasate de la condamnați cheltuielile suportate la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, fiind expuse suficiente temeiuri de admitere a recursului în sensul declarat.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Valeriu Temirov, în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei menționate și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat că inculpatul a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și la identificarea infractorilor.

Totodată, potrivit scrisorii procurorului Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, C. Miron, prezentată în instanța de apel, inculpatul continuă să colaboreze activ cu organul de urmărire penală în cauza penală în care figurează în calitate de martor.

Astfel, inculpatul și-a recunoscut integral vina, până la efectuarea percheziției a predat în mod benevol colaboratorilor operativi substanțele narcotice pe care le deținea, iar aflarea în arest preventiv în decursul a 4 luni i-a servit drept lecție pentru întreaga viață.

Or, instanța de fond, la stabilirea pedepsei, a luat în considerație că inculpatul este atras la răspundere penală pentru prima dată, și-a recunoscut integral vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și identificarea infractorilor, a solicitat ca judecarea cauzei să se facă potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală, se caracterizează pozitiv, are la întreținere părinții în etate, tatăl acestuia având probleme grave de sănătate, precum și că nu au fost reținute circumstanțe agravante.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu respectivele circumstanțe invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea chestiunii legate de cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, în cazurile când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, respectivele cheltuieli urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării în aspectul vizat.

Este de reținut și că, potrivit art. 435 alin. (1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, doar dacă nu se agravează situația inculpatului.

Astfel, soluția solicitată de recurent – *„casarea deciziei în latura ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 5525,40 lei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă încasarea de la inculpat a sumei menționate în beneficiul statului”*, nu cade sub incidența normei vizate, deoarece ar agrava situația inculpatului, adică nu are niciun suport juridic (pct. 5. din decizie).

Cu referire la argumentul procurorului că: *„în practica judiciară fiind atestate o multitudine de cazuri, în care, prin sentință, sunt încasate de la condamnați cheltuielile suportate la efectuarea acțiunilor de urmărire penală”* (pct. 5. din decizie), se reține că aplicarea prevederilor art. 227 și 229 Cod de procedură penală, în cauza de pe rol în mod diferit de alte cauze penale, nu constituie în sine o eroare de drept, ci prezintă o procedură de drept, expres prevăzută în dispozițiile normelor nominalizate, de soluționare a chestiunilor privind cheltuielile judiciare de către instanța de judecată în temeiul circumstanțelor stabilite în fiecare caz aparte.

Pe lângă aceasta și cu referire la recursul apărării (pct. 5.1. din decizie), se reține că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, înăsprind-o la apelul procurorului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just și argumentat a conchis că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, pentru care legea prevede pedeapsă cu închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani, precum și luând în considerare pericolul social sporit al acestei infracțiuni, suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului de către instanța de fond, în baza art. 90 Cod penal, este o pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și consecințele survenite în urma acțiunilor acestuia, cu personalitatea și comportamentul lui, cât și cu scopul pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Soluția instanței de apel privind înăsprirea pedepsei aplicate inculpatului este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

În același timp, recursurile ordinare, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5., 5.1.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Bălți, Tatiana Ioniță, și de avocatul Valeriu Temirov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 martie 2018, în privința inculpatului Braniște Victor XXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco